

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně: nezl. N. F.**, zastoupené zákonným zástupcem N. M., zastoupené JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Hilleho 6, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2008, č. j. OAM-545/VL-01-ZA07-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2009, č. j. 56 Az 129/2008 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce se sídlem Hilleho 6, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 2856 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 14. 8. 2008, č. j. OAM-545/VL-01-ZA07-2008, jímž jí nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadla stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka odvozovala důvody pro udělení mezinárodní ochrany od důvodů, které uplatnil její zákonný zástupce (otec stěžovatelky), zdůraznila v kasační stížnosti, že právě jím uváděné argumenty jsou pro posouzení její žádosti o azyl podstatné. Krajský soud však k nim podle jejího názoru nepřihlédl. V této souvislosti uvedl zákonný zástupce stěžovatelky následující: *„Ve stručnosti tedy opakuji důvody, pro které jsem žádal o azyl, jak já, tak i jménem své dcery. Jsme s matkou žalobkyně vyznavači netradičních forem islámu a já konkrétně příslušníkem neregistrované náboženské skupiny. Mám oprávněné obavy, že pokud se i s dcerou vrátíme do země původu, budu právě z důvodu náboženského vyznání a členství v neregistrované náboženské skupině zatčen a dcera v nejlepším případě by vyrůstala v neúplné rodině. Tento fakt považuje krajský soud za nedůvodný.“* Stěžovatelka je přesvědčena, že podle všech skutečností, které byly uvedeny ve správním řízení i v řízení před krajským soudem, je zřejmé, že povaha pronásledování v podobě pronásledování a výsledků policie ohledně víry jejího otce (zákonného zástupce) představuje velmi vážné porušení základních lidských práv a

je i potencionální hrozbou pro stěžovatelku. Protože otec stěžovatelky nechce vystavovat diskriminaci stěžovatelku, podává jejím jménem tuto kasační stížnost se stejným odůvodněním jako u své kasační stížnosti s tím, že zároveň opakovaně poukazuje na zdravotní stav své dcery, která trpí dermatitidou a kašlem a byla dále odeslána na alergologii. Zákonný zástupce stěžovatelky má obavy, že díky náboženské persekuci a diskriminaci nebude stěžovatelce umožněno řádné lékařské ošetření, resp. českou lékařkou doporučené vyšetření a namítá, že krajský soud k této skutečnosti nepřihlédl, neboť podle jeho závěru se nejedná o takové zdravotní problémy, které by měly být příčinou humanitárního azylu, avšak stěžovatelka ještě nemá veškerá vyšetření provedena. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

K stížní námitce, která se vztahuje k zákonnému zástupci stěžovatelky a jím tvrzeným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Předmětné důvody byly podrobně posouzeny správním orgánem v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to tak, že mu rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2007, č. j. OAM-495/LE-05-ZA04-2006, nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena mezinárodní ochrana. Proti tomuto rozhodnutí podal zákonný zástupce stěžovatelky žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2008, č. j. 56 Az 162/2007 - 75, zamítnuta. Na základě podané kasační stížnosti bylo toto rozhodnutí krajského soudu přezkoumáno Nejvyšším správním soudem. Usnesením ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 Azs 94/2008 - 116, pak zdejší soud předmětnou kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

Vzhledem ke skutečnosti, že i sám zákonný zástupce stěžovatelky odkazuje ve vztahu k této stížní námitce na odůvodnění kasační stížnosti podané v jeho věci, tj. ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 Azs 94/2008, dovoluje si Nejvyšší správní soud plně odkázat na podrobné odůvodnění usnesení ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 Azs 94/2008 - 116, kterým byla kasační stížnost zákonného zástupce stěžovatelky odmítnuta jako nepřijatelná. V citovaném rozhodnutí dospěl zdejší soud především k závěru, že příkoří, na němž založil zákonný zástupce svoje vycestování ze země původu (Kazašské republiky), tj. obavy z potíží s příslušníky kazašské policie, kterými měl být podle jeho názoru pronásledován z náboženských důvodů a mělo mu být bráněno ve svobodném náboženském projevu, nelze z hlediska jeho intenzity (závažnosti) považovat za dostatečné pro naplnění definice odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) ve spojení s ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomněl

svůj rozsudek ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, ve kterém se vyjádřil k otázce zákonnosti požadavku na registraci náboženských skupin v Kazachstánu, který je v podmínkách této země odůvodněn především zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Opomenut nezůstal ani rozsudek téhož soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 88/2007 - 67, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že v případě, že se žadatel o mezinárodní ochranu tomuto požadavku nepodřídil, byl vystaven oprávněné pozornosti státních orgánů, což ostatně byl i případ zákonného zástupce stěžovatelky, když se opakovaně odmítal podrobit zákonnému požadavku na registraci náboženské skupiny, jejímž byl členem a která v souladu se zákony Kazašské republiky představovala díky svému nábožensko-ideologickému základu potenciál hrozby veřejné bezpečnosti a pořádku.

Pokud se stěžovatelka domnívá, že krajský soud nepřihlédl k důvodům pro udělení azylu uváděným jejím zákonným zástupcem, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, z čeho tuto skutečnost dovozuje, když převážná část odůvodnění rozhodnutí krajského soudu v této věci se zabývá skutečnostmi tvrzenými jejím zákonným zástupcem a jejich vazbou na posouzení žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně pouhý nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením krajského soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost, příp. nezákonnost jeho rozhodnutí.

Jako nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud též námitku týkající se toho, že krajský soud nepřihlédl k nepříznivému zdravotnímu stavu stěžovatelky. Krajský soud nepřihlédl k tvrzení zástupce stěžovatelky o jejím nepříznivém zdravotním stavu s odůvodněním, že proti neudělení humanitárního azylu, v rámci kterého by bylo možno tuto skutečnost zvážit, nebyly vzneseny žádné žalobní námítky. I přesto krajský soud konstatoval, že se nejedná o zdravotní problémy takového charakteru, aby mohly být příčinou humanitárního azylu.

Podle Nejvyššího správního soudu je ve vazbě na závěry krajského soudu nezbytné zejména zdůraznit, že zákonný zástupce stěžovatelky nepoukazoval v průběhu správního řízení na nepříznivý zdravotní stav nezletilé dcery (stěžovatelky) a krajský soud proto k této skutečnosti nemohl přihlédnout, neboť v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu daného v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud navíc považuje za nezbytné uvést, že poukaz na nepříznivý zdravotní stav, vznesený zákonným zástupcem stěžovatelky až při jednání krajského soudu konaném dne 20. 2. 2009, se omezil na pouhé konstatování nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky. Proto pokud ze shora uvedeného dovozuje obavy, že díky náboženské persekuci a diskriminaci nebude stěžovateli umožněno řádné lékařské ošetření, resp. českou lékařkou doporučené vyšetření (alergologické vyšetření), Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. k této skutečnosti nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2100 Kč za jeden úkony právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé (sepsání kasační stížnosti), a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovená zástupkyně zastupovala stěžovatelku již v řízení o žalobě před krajským soudem a byla proto s věcí seznámena, neshledal zdejší soud důvod k přiznání odměny za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 1998, č. j. 35 Ca 75/98 - 18).

Protože zástupkyně stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka této daně činí 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu